

forslaget til vedtagelse, og det var det, der lå i det.

Om prisforskellene, som fru Annie Lunde Hansen gør opmærksom på: Jamen der er jo også forskellig indkøbspolitik i kommunerne. Der er forskellige måder, hvorpå man kan få priser på f.eks. frisørregninger. Så det er meget, meget vanskeligt at få ens prissætning, fordi der er forskelle i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Til fru Dorit Myltoft: Vores forslag her i dag er jo ikke meget anderledes end det, der er blevet vedtaget her i Folketinget før. Det er jo ikke alene inden for det kommunale område. Hvad med det amtskommunale område? Her har vi jo vedtaget massevis af forslag, ventelisterne skal ned, og amterne skal overholde sygehusloven noget bedre. Så jeg kan ikke se, at der er meget forskel fra det her til de andre forslag, der bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Ja, nu skal vi ikke gå ned i småtingsafdelingen, men jeg vil godt sige, at frisørregningerne kunne der måske blive råd til, hvis de basale krav, man stillede op, var ens. Når man undersøger, hvad de, der har fået 1.000 kr., har fået, så har de heller ikke fået frisør betalt. Men det kunne være, der blev råd til frisøren, hvis man fik 2.700 kr. udbetalt, når de basale krav for pasning og pleje var betalt.

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

Jeg må jo konstatere, at fru Birthe Skaarup og jeg er uenige i opfattelsen af det her, også om, hvad der tidligere er vedtaget, for det afhænger jo af, hvordan de senere kommuneaftaler så er fulgt op, altså hvad der er med af økonomi.

Op til fru Annie Lunde Hansen: Jeg siger, at der er forskelle i beregningen af priser i de forskellige kommuner.

Jette Gottlieb (EL):

Det bliver ofte glemt i debatten om de ældres forhold, at ældre er lige så forskellige som resten af befolkningen. Bare fordi man bliver gammel, bliver man jo ikke nødvendigvis hjælpeløs, men sådan som den offentlige debat har været i lang tid, får man nemt det indtryk, at Danmarks ældre er en trussel mod vores frem-

tidige eksistens. Udtryk som »ældrebyrden« eller »ældrebomben« er blevet en del af sproget her sidst i 1990'erne.

Hvis man ikke kender til lovgivningen, eller hvis man ikke er så heldig at have ældre i sin omgangskreds, kan man komme til at sidde tilbage med et billede af krævende borgere, der, lige så snart de når folkepensionsalderen, forventer at blive vartet op i alle ender og kanter. Der bliver på den måde lagt op til en meget ubehagelig generationskamp, og helt uden grund, for der er jo ingen grund til at frygte de ældre, hverken personligt eller økonomisk.

I Finansministeriets egen redegørelse ses det, at der ikke bliver flere ældre de næste 20 år, end der var fra 1960 og frem til 1980. Vi har altså ikke noget at frygte. Tværtimod skulle vi hellere tage at glæde os over alle de dejlige bedstemødre og oldeforældre, der vil berige ikke mindst vore børns dagligdag, og vi håber vel også alle sammen på at blive ældre, uden at vi samtidig skal føle os skyldige.

Al den snak om den grå trussel startede med et par unge DSU'ere med rundsave på ærmerne. Den bredte sig så langt ind i regeringspartierne og endte foreløbig som et tema på LO's kongres. Det er rent faktisk åbenbart lykkedes at vildlede en stor del af dem, der plejer at kæmpe for vores fælles velfærd og solidaritet.

Selv om pensionsbomben viste sig at være en fuser, er det jo den, der bliver brugt som alibi for alle de ubehagelige forslag, vi ser, f.eks. brugerbetaling på hjemmehjælpen eller at opgive fastholdelsen af den fælles solidariske folkepension. Det er lige præcis det, der skaber usikkerhed om, hvad det er, der er basalt ved vort velfærdssamfund, det er det, der skaber usikkerhed om regeringens hensigter, og det er derfor, det vil være så vigtigt at få slået fast, at der ikke er flertal i Folketinget for brugerbetaling på hjemmehjælpen. Derfor er det nødvendigt med et forslag til vedtagelse som det, der er fremsat.

Sidste år blev et rædselsår for de borgere, der ikke længere selv kan klare de praktiske gøremål i deres husholdning. Den praktiske hjemmehjælp blev i mange kommuner skåret helt væk. Aften efter aften kunne man i fjernsynet se indslag med gamle mennesker med rollator og andre hjælpemidler, der havde fået frataget deres hjælp, og mange borgere blev rystede. Vi kunne alle sammen identificere os med situationen. Vi ved godt, at det ikke er i alle kommu-